

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3349/2024. (IX. 23.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Gfv.VI.30.478/2021/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője útján eljárva az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő. Az indítványozó panaszában a Kúria Gfv.VI.30.478/2021/9. számú ítélete, a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.314/2021/10-II. számú ítélete, valamint a Fővárosi Törvényszék 64.P.20.224/2020/19. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmére hivatkozással.
- [2] 2. Az alapügyben a felperesi gazdasági társaság kölcsöntartozás megfizetése iránti pert indított az I. rendű alperesként eljáró indítványozó magánszemély és a II. rendű alperes ellen. Az alperesek 2018-ig házastársak voltak, közöttük házassági vagyontöredék megosztása iránt per van folyamatban. A vagyontöredék megosztása iránti perben az indítványozó közös vagyontöredék hivatkozott a felperesre engedményezési szerződéssel átruházott kölcsön-visszakövetelésre. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló eljárásban az indítványozó a kereset teljesítését nem ellenezte, a felperes tényelőadásait nem vitatta. A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Az indítványozó a saját érdemi ellenkérelmét a II. rendű alperes ellenkérelmének keretei között kívánta előterjeszteni, továbbá nyilatkozatot kívánt tenni arra hivatkozással, hogy az alperesek között érdekellentét áll fenn. Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék 2020. november 4-én meghozott, 64.P.20.224/2020/19. számú ítéletében elutasította a felperes keresetét, a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján nem találta megállapíthatónak a kölcsönszerződés létrejöttét.
- [3] 3. Az elsőfokú ítélet ellen a felperes és az indítványozó fellebbezést terjesztettek elő. Az indítványozó elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének teljesítését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezését kérte a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltáblától. Az indítványozó álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság jogellenesen megsértette és korlátozta a felek eljárási jogait, ami ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal. A Fővárosi Ítéltábla 2021. június 17-én kelt, 6.Pf.20.314/2021/10-II. számú ítéletében a felperes fellebbezését alaptalannak, az indítványozó fellebbezését részben alaposnak találta. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette az elsőfokú eljárás több szabályát is, ezek az eljárási szabálysértések azonban részben nem hatottak ki az elsőfokú bíróság érdemi döntésére, részben pedig orvosolhatóak voltak a másodfokú eljárásban.
- [4] 4. A Fővárosi Ítéltábla szerint a Fővárosi Törvényszék helytelenül foglalt állást arra vonatkozóan, hogy a II. rendű alperes ellenkérelme kihat az indítványozóra is, mert a felperes külön-külön kérte kötelezni az indítványozót és a II. rendű alperest úgy, hogy a követelését mindkettőjükkel szemben ugyanarra a kölcsönszerződésre alapította. Az alperesek így célszerűségi pertársaságot alkottak, az ilyen pertársak perbeli cselekményei vagy mulasztásai a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 39. § (1) bekezdése értelmében – főszabály szerint – nem hatnak ki a másik pertársra. Ha az alperesek egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat tesznek, akkor a Pp. 38. § (2) bekezdése alapján a bíróságnak a per egyéb adatait is figyelembe véve kell elbírálnia az alperesek egymásnak ellentmondó nyilatkozatait. A Fővárosi Ítéltábla szerint az alperesi pertársaság eljárási jogkövetkezményeinek helytelen alkalmazása orvosolható volt a másodfokú eljárásban, ezért nem tette szükségessé az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.
- [5] 5. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette az elsőfokú eljárás szabályait azzal is, hogy nem tette lehetővé a nyilatkozattételt az indítványozó számára, és nyilatkozatait nem rögzítette a jegyzőkönyvben. Hiszen a fél akkor is jogosult nyilatkozatot tenni, és a nyilatkozatait akkor is rögzíteni kell a jegyzőkönyvben.

zőkönyvben, ha nyilatkozatai hatálytalanok vagy más okból nem vehetők figyelembe az érdemi határozat meghozatala során. Ennek ellenére ez az eljárási szabálysértés a Fővárosi Ítéltábla szerint nem hatott ki a per érdemi eldöntésére, mert az indítványozó tényelőadásai akkor sem pótolhatnák a felperes által elmulasztott tényelőadásokat, és az indítványozó által előadott tények akkor sem lennének figyelembe vehetők a felperes javára, ha ezek az előadások rögzítésre kerültek volna a jegyzőkönyvben. Mindezekre figyelemmel, – az eljárási felülbírálat körében – a másodfokú bíróság nem találta indokoltnak az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. A Fővárosi Ítéltábla azt is rögzítette, hogy az indítványozó elismerte a felperes követelését, valamint a kölcsön-szerződés alapján is az volt megállapítható, hogy adósként ő köteles a kölcsönszerződés megfizetésére, ezért nem volt akadálya az indítványozó kereset szerinti marasztalásának. Ennél fogva a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, az indítványozót kötelezte 68 814 377 Forint megfizetésére a felperes javára, a keresetet a II. rendű alperessel szemben elutasító ítéleti rendelkezést pedig helybenhagyta.

- [6] Az indítványozó ezt követően felülvizsgálati kérelemmel fordult a Kúriához, amelyben kérte, hogy a Kúria – az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatállyal – a jogerős ítéletet az elsőfokú ítéletet helybenhagyó, azaz az elsőfokú ítéletnek a II. rendű alperessel szemben a felperes keresetét elutasító részét helybenhagyó részét helyezze hatályon kívül, és kötelezze az első fokon eljáró bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára. Az indítványozó felülvizsgálati kérelmében előadta, hogy az elsőfokú bíróság részéről elkövetett lényeges eljárásjogi szabálysértést a másodfokú bíróság helyesen megállapította, de annak jogkövetkezményeit jogsértő módon nem vonta le, és nem oldotta fel, hiszen nem tette lehetővé az indítványozónak, hogy utólagosan megtegye nyilatkozatát a II. rendű alperes ellenkérelmében foglaltakra, és az abban foglaltakkal kapcsolatosan akár bizonyítékot csatoljon, akár bizonyítási indítványokat tegyen. Emiatt – az indítványozó megítélése szerint – nem volt orvosolható a másodfokú eljárásban az alperesi pertársaság eljárási jogkövetkezményeinek helytelen alkalmazása. Ezenfelül a másodfokú bíróság az anyagi pervezetés körében nem oktatta ki a peres feleket a bizonyítási teherre és a bizonyítandó tények körére vonatkozóan.
- [7] A Kúria a 2022. június 28-án meghozott, Gfv.VI.30.478/2021/9. számú ítéletével a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel érintett részét hatályában fenntartotta. Indokolása szerint az indítványozónak a felülvizsgálati kérelem sikeréhez cáfolnia kellett volna a Fővárosi Ítéltábla azon megállapítását, miszerint nincs eljárásjogi lehetőség arra, hogy az egyik alperes a másik alperes marasztalása iránt, a felperes javára fellebbezzon. Mindazonáltal az indítványozó egyáltalán nem támadta a másodfokú bíróság indokolásának ezen részét. Ez viszont a Kúria szerint önmagában kizárja a felülvizsgálati kérelemnek helyt adó döntés meghozatalát. A Kúria elismerte, hogy az indítványozó a perfelvételi tárgyaláson az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja folytán valóban nem nyilatkozhatott a II. rendű alperes házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Cst.) 30. § (2) bekezdésén alapuló védekezéséről, a perfelvétel lezárását követően nyomban megkezdett érdemi tárgyaláson azonban – a tárgyalási jegyzőkönyvből kitűnően – ebben a kérdésben is kifejtette az álláspontját, mely szerint a II. rendű alperesnek a felek életvitelére, üzleti tevékenységére, azok finanszírozására figyelemmel tudnia kellett a nagy összegű kölcsön felvételéről. Az indítványozó álláspontja tehát az első- és másodfokú bíróság előtt is ismert volt, azt az elsőfokú bíróság iratanyaga tartalmazza. A bizonyítandó tényekre, a bizonyítási teherre és a bizonyítás elmaradásának, illetve sikertelenségének következményeire vonatkozó tájékoztatás elmaradása a Kúria szerint – szemben az indítványozó álláspontjával – nem minden esetben, hanem csak akkor alapozhatja meg a támadott határozat hatályon kívül helyezését, ha a tájékoztatási kötelezettség teljesítésének elmulasztása miatt maradt el a perben valamely releváns bizonyítás felvétele. A bizonyítási kérdések érdemi vizsgálatára azonban szintén csak akkor kerülhetne sor, ha a jogerős döntés ismertetett elsődleges, eljárásjogi indokának jogszabálysértő voltát az indítványozó kimutatta volna, ez viszont nem történt meg.
- [8] 3. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a Kúria Gfv.VI.30.478/2021/9. számú ítélete, a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.314/2021/10-II. számú ítélete, valamint a Fővárosi Törvényszék 64.P.20.224/2020/19. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az indítványozó szerint a támadott döntések az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részelemét képező fegyverek egyenlőségének elvét sérti.
- [9] Az alkotmányjogi panasz szerint az eljáró bíróságok alapvető módon megsértették az indítványozó tisztességes eljáráshoz fűződő jogát, ugyanis nem tették lehetővé – jegyzőkönyvvel is igazoltan – az indítványozó számára egyetlen alkalommal sem, hogy az eljárásban előadja az álláspontját, valamint, hogy megtegye a szükséges nyilatkozatait, észrevételeit és indítványait, reflektálva a felperesi keresetre, továbbá a II. rendű alperes ellenkérelmében foglaltakra. Az indítványozó álláspontja szerint – függetlenül attól, hogy hatálytalanok vagy hatályosnak minősül-e a nyilatkozata – őt megillette a nyilatkozattétel joga a peres eljárás során, azaz az első fokon eljáró bíróság nem tilthatta meg a nyilatkozattételt az indítványozó számára. Ezenfelül az indítványozó az első

fokon eljáró bíróság felé már 2020. augusztus 10. napján kelt beadványában jelezte, hogy nem kapta kézhez sem a felperes keresetlevelét, sem a II. rendű alperes ellenkérelmét, azonban az abban foglaltakra reagálni kíván, ezért kérte a bíróságtól a hivatkozott okiratok megküldését.

- [10] Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság arról tájékoztatta az indítványozót, hogy a felperesi keresetlevelet már korábban átvette, ezzel egyidejűleg megküldte az indítványozó részére a II. rendű alperesi ellenkérelmet. Ehhez képest az indítványozót arról tájékoztatta, hogy a felperes keresetére a II. rendű alperes ellenkérelmének a korlátai között a per első tárgyalásán tud majd szóban nyilatkozni. Az indítványozó álláspontja szerint ugyanakkor a bíróság nem jogosította fel arra, hogy a II. rendű alperes ellenkérelmére írásbeli nyilatkozatot terjesszen elő, holott ezt megelőzően az indítványozó írásban jelezte, hogy ezt meg kívánja tenni. A panasz szerint az elsőfokú bíróság az indítványozó perfelvételi nyilatkozat megtételére, illetőleg a bíróság által neki feltett kérdések megválaszolására vonatkozó igényét tévesen úgy értelmezte, hogy az indítványozó nyilatkozata nem pótolhatja a felperes által megtenni elmulasztott tényállításokat. Az érdemi tárgyalási szakban már arra hivatkozva tiltotta meg az indítványozónak a nyilatkozattételt, hogy az indítványozó nem tehet perfelvételi jellegű nyilatkozatot az érdemi tárgyalási szakban. Az elsőfokú bíróság – az indítványozó szerint – ugyancsak nem engedte megtenni az indítványozónak a berekesztésre történt figyelmeztetést követően a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésére vonatkozó nyilatkozatát, azokat tévesen perfelvételi nyilatkozatoknak tekintve. A bemutatott eljárási jogsértések az indítványozó megítélése szerint azért minősülnek lényegesnek, mert ehhez képest az első fokon eljáró bíróság a II. rendű alperes semmilyen módon alá nem támasztott tényállításait nem vitatott tényállításoknak tekintette, és ítéletét is részben erre alapította.
- [11] A másodfokú bíróság ugyan megállapította, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárásjogi szabálysértést követett el az indítványozó terhére, mert nem biztosította számára a nyilatkozattételt – és így eljárási jogainak érvényesülését –, ugyanakkor a jogsértő helyzetet a másodfokú bíróság semmilyen módon nem orvosolta. Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság jogsértő módon nem vette figyelembe, hogy az indítványozó az elsőfokú eljárásban nem tudott nyilatkozni a II. rendű alperes ellenkérelmében foglaltakra, az ott tett II. rendű alperesi tényállításokra és nyilatkozatokra, így nem volt módja cáfolni a II. rendű alperes valótlan tényállításait, és nem volt módja okiratokat csatolni, tényállításokat tenni, és bizonyítási indítványokat előterjeszteni. Az indítványozó szerint nem adatott meg a számára a nyilatkozattétel lehetősége a II. rendű alperes ellenkérelmére, sem a perfelvételi tárgyalást megelőzően írásban, sem pedig a tárgyaláson szóban, sem pedig a másodfokú eljárásban. Az indítványozó továbbá azt is kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság az anyagi pervezetés körében nem oktatta ki a peres feleket a bizonyítási teherre és a bizonyítandó tények körére, illetőleg nem jelölte meg azt sem, hogy a bizonyítatlanság esetleges jogkövetkezményeit melyik peres félnek kell viselnie.
- [12] Mindemellett a Kúria megállapította, hogy az indítványozó álláspontja ismert volt az eljáró bíróságok számára, utalva arra a pár mondatra, melyeket az elsőfokú bíróság még azt megelőzően tüntetett fel a tárgyalási jegyzőkönyvben, mielőtt rögzítette volna az indítványozói nyilatkozatok jegyzőkönyvezésének megtagadását. Az indítványozó megítélése szerint a Kúria teljes mértékben figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy már őt megelőzően a másodfokú bíróság megállapította az indítványozó terhére elkövetett lényeges eljárásjogi szabálysértés tényét, amely ítéleti megállapítást ráadásul egyik peres fél sem tette vitássá.
- [13] Az indítványozó az Emberi Jogok Európai Bírósága mellett hivatkozott az Alkotmánybíróság tisztességes eljárás-hoz való jogra vonatkozó gyakorlatára is. A 3025/2016. (II. 23.) AB határozat szerint egy eljárás tisztességességét mindig esetről esetre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével, ettől függetlenül ugyanakkor nevesíteni lehet számos olyan követelményt, amelyeknek egy eljárásnak meg kell felelnie ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön {3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [19]}. Ilyen követelményként ismeri el az alkotmánybírósági gyakorlat többek között a fegyverek egyenlőségének elvét is {10/2017. (V. 5.) AB határozat, Indokolás [61]}. Az indítványozó érvelése szerint a fegyverek egyenlőségének elve alapján kötelező jelleggel lehetőséget kellett volna kapnia arra, hogy nyilatkozni tudjon – ne csupán a felperes keresetlevelére, hanem – az általa vitatott tartalmú II. rendű alperesi ellenkérelemre és annak egyes állításaira is. Ezt meghaladóan azt is biztosítani kellett volna, hogy nyilatkozatai alátámasztásaként okiratot csatoljon és bizonyítási indítványokat terjesszen elő. Az indítványozó álláspontja szerint a bíróság feladatai közé tartozik az is, hogy az egymásnak ellentmondó alperesi nyilatkozatokat egymással és a per egyéb adataival és bizonyítékaival összevetve állapítson meg tényállást és hozzon döntést.
- [14] 4. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján az ügyben tanácsban járt el. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie.

- [15] 4.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panasz benyújtására a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül van lehetőség. A jogi képviselővel eljáró indítványozó a panaszát határidőben terjesztette elő, jogi képviselője a meghatalmazását csatolta.
- [16] 4.2. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdése értelmében csak a határozott kérelmet tartalmazó alkotmányjogi panasz fogadható be, ezért az Alkotmánybíróság megvizsgálta e feltétel teljesülését is.
- [17] Az indítvány megjelölte az alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá amely az indítványozó jogosultságát megalapozza [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont], az eljárás megindításának okait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont], az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntéseket [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont], az Alaptörvény megsértett rendelkezését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont]. Az indítványozó továbbá indokolást is adott elő arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont], kifejezetten kérve a támadott bírói döntések megsemmisítését, konkrét kérelmet előterjesztve az Alkotmánybíróság döntésének tartalmára nézve [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont].
- [18] 4.3. A Kúria ítélete az ügy érdemében hozott döntés [Abtv. 27. § (1) bekezdés], amely alkotmányjogi panasszal támadható, az indítványozó a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeit kimerítette [Abtv. 27. § (1) bekezdés b) pont]. Emellett megállapítható, hogy az indítványozó az alapügyben alperes volt, ami az érintettségét megalapozza [Abtv. 27. § (1) bekezdés], így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek. Az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogra [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] mint Alaptörvényben biztosított jogra hivatkozik [Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pont].
- [19] 4.4. Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadási feltételek vagylagos jellegűek, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását [például: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]; 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18], 3213/2024. (VI. 13.) AB végzés, Indokolás [23]].
- [20] A Kúria ítéletéből [Indokolás [47]-[48]] – az indítványozó álláspontjával szemben – megállapítható, hogy a perfelvételi tárgyalási szakaszt követően, a per érdemi tárgyalása során az indítványozó nyilatkozott a II. rendű alperes érdemi védekezésére. A Kúria továbbá rögzítette, hogy az indítványozó álláspontja így az első- és másodfokú bíróság előtt is ismert volt, azt az elsőfokú eljárás iratanyaga tartalmazza. A Kúria szerint a bizonyítási kérdések érdemi vizsgálatára azonban szintén csak akkor kerülhetne sor, ha a jogerős döntés ismertetett elsőfokú, eljárásjogi indokának jogszabálysértő voltát az I. rendű alperes kimutatta volna, ez viszont nem történt meg. A Kúria ítéletének indokolásában tehát egyértelműen számot adott arról, hogy az indítványozó által sérelmezett eljárásjogi szabálysértés vizsgálatára miért nem kerülhetett sor.
- [21] Az Alkotmánybíróság kiemeli, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével kapcsolatos állandó gyakorlata szerint „[a]z alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” [3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]]. Az Alkotmánybíróság „jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírlatára már nem rendelkezik hatáskörrel” [3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4], 3131/2024. (IV. 12.) AB határozat, Indokolás [22]]. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor [3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]; 3480/2020. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [27]]. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírlati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon [3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]; 3480/2020. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [27]].

- [22] Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem veti fel a támadott bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, és nem alapoz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem, ezért nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt vagylagos befogadhatósági feltételek egyikének sem.
- [23] 5. Az Alkotmánybíróság a fentiek alapulvételével az alkotmányjogi panaszt – az Ügyrend 5. §-a alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdésében foglaltakra is, visszautasította.

Budapest, 2024. szeptember 10.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2091/2022.

• • •